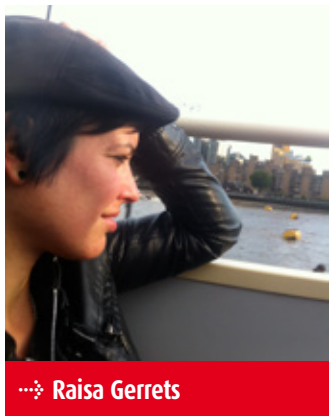

De sprong wagen

❖ Raisa Gerrets

Raisa Gerrets werkt als freelancer in Londen. Op dit moment is zij Head of Automation van een theatervoorstelling, daarvoor werkte zij als Automation Programming and Training Engineer bij Stage Technologies.

Anderhalf jaar terug kreeg ik een baan aangeboden in Londen. Na veel wikken en wegen besloot ik om de sprong te wagen, omdat het een uitdaging zou zijn om me op technisch gebied verder te ontwikkelen en omdat het bedrijf waar ik voor ging werken een internationaal opererende onderneming is met een goede naam en veel leuke klussen.

Dit bleek heel anders dan verwacht. Mijn grootste opdracht was het programmeren van vijf shows voor een nieuwe *cruise liner* van Disney. Ik was Head of Automation van de jeudtheatervoorstelling *The Lion, The Witch and The Wardrobe* en van *Dick Whittington*, een pantomime met onder andere Dame Edna. Wat het meest opviel is dat er totaal geen communicatie was van bovenaf over de verwachtingen. Ik werd op klussen gestuurd waarvan ik geen idee had welke contracten er waren afgesloten en ik deed mijn best om er iets van te maken. En dan zit je daar ineens twee maanden, zeven dagen per week te werken aan het programmeren van een show.

In Londen heb je te maken met een hiërarchischer systeem dan in Nederland. Alles wat je tot stand wilt brengen wordt beoordeeld door de company manager, de stage manager, de regisseur maar bovenal de production manager. En als de show eenmaal is gemaakt, blijft alles voortaan hetzelfde. Elke cue staat vast voor jaren. Ik had soms meer tijd nodig om iets te programmeren omdat het technisch niet helemaal vlotjes liep, waardoor ik meer tijd

kwijt was met troubleshooten dan het daadwerkelijk mooi maken van een stunt. Maar tijd is de grootste vijand, want tijd is geld. Dus als Automation Programmer moet je dan toch heel snel iets programmeren, wat eigenlijk veel mooier kan. Maar omdat zowel geluid als video en acteurs allemaal aan elkaar gelinkt zijn, is dat soms helaas onmogelijk. Als er iets fout gaat is dat ook altijd een enorm groot probleem, terwijl de oorzaak vaak ligt in de krappe productietijd.

Ik heb inmiddels een aantal dingen geleerd en een daarvan is dat het in Londen allemaal om geld draait. En als er bezuinigd wordt is dat vooral op hun technici. De contracten die worden afgesloten zijn in geen vijftien jaar met de tijd meegegaan en de verdiensten liggen vast. Alle technici werken gemiddeld zes tot zeven dagen per week en een onbeperkt aantal uren. Als je niet voor een verhuurbedrijf werkt maar direct voor een productie, bereid je dan maar vast voor! Van een CAO hebben ze hier nog nooit gehoord. Het is niet alleen maar negatief natuurlijk. Maar omdat de concurrentie groot is, iedereen wil wel in het theater in Londen werken, neemt men genoeg met hoe het gaat. Ik zou graag zien dat het werk ook meer als een echte baan wordt gezien. Ik heb hier bijvoorbeeld nog geen technicus ontmoet van boven de veertig.

Afgezien van de werkomstandigheden is het werk zelf super uitdagend. Het is fantastisch om met een groot creatief team te werken, om in de grote Shepperton studio's

te komen waar Harry Potter werd gemaakt, om met topacteurs te werken en om shows in elkaar te zetten die je meesleuren in een andere wereld. Ik heb het gevoel dat het op dat gebied echt een niveau hoger ligt. Inmiddels ben ik helemaal gewend aan de cultuur hier. Het communiceren loopt allemaal anders en veel minder losjes dan in Nederland, maar de resultaten zijn er naar. Ik heb nooit voor ogen gehad dat ik aan zulke shows zou gaan meewerken. En dan niet alleen meewerken maar ook echt degene te zijn die beslissingen neemt over hoe het eindresultaat eruit komt te zien.

De eerste klus die ik heb gedaan was de pantomimeshow *Dick Whittington* met Barry Humphries als Dame Edna. Daar keek ik als kleine uk altijd naar met mijn opa. Hij kon hard lachen om deze man die zich als vrouw had verkleed. Inmiddels is Humphries aardig op leeftijd, ten tijde van de show was hij 83 jaar. De bedoeling was hem in een wombat 3D door het auditorium te vliegen, vanaf het eerste balkon. Dat betekende dat hij van zo'n 4 meter hoogte naar 15 meter zou gaan en dan zou landen op het toneel. Vlak voor hij op moest kwam hij naar me toe. 'Raisa, ik heb altijd al willen vliegen. Als ik die jonge artiesten zie tegenwoordig dan ziet dat er zo fantastisch uit, dat wil ik ook! Maar nu heb ik het bedacht en nu sta ik hier. Ik heb het nog aan niemand durven vertellen maarre..., ik heb hoogtevrees!'

Het is een van die momenten waar ik het allemaal voor doe. ◀